

F. t. l. om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold m.v.

en særlig regel om tilbageholdelse i forbindelse med bortvisning.

Den foreslåede særregel må antages at få et meget begrænset anvendelsesområde, idet der typisk vil være tale om begåede overgreb eller trusler efter straffelovens § 266 i de tilfælde, hvor bortvisning i praksis vil komme på tale.

Udvalgets mindretal har i konsekvens af sin opfattelse med hensyn til flertalsforslaget om en regel om truende adfærd ikke fundet grundlag for en regel om tilbageholdelse i den forbindelse.

Med hensyn til prøvelsen ved retten har udvalget foreslået, at anklagemyndighedens afgørelse om bortvisning mv. på begæring af den, der bortvises, skal indbringes for byretten på det sted, hvor boligen er beliggende (værneting).

De samme kompetenceregler, herunder om domstolsprøvelse, bør efter udvalgets opfattelse også gælde ved forlængelse af forbuddet.

Der henvises til betænkningens side 108-111.

4.4.1.2. For så vidt angår de processuelle regler for bortvisning under hensyn til indgrebets karakter, har Strafferetsplejeudvalget fundet det rigtigst, at der ikke udformes særregler om disse forhold i en lov om bortvisning. Det vil følge af forvaltningsloven, at anklagemyndighedens afgørelse er undergivet lovens almindelige regler om aktindsigt, partshøring, begrundelse og klagevejledning. Af hensyn til den særlige sammenhæng med domstolsprøvelsen, har udvalget dog foreslået en regel om klagevejledning på dette punkt.

For at bortvisningen skal have virkning for den bortviste, må denne gøres bekendt med afgørelsen. Dette bør efter udvalgets opfattelse ske ved, at afgørelsen forkyndes for den pågældende, der samtidig bør vejledes om retsvirkningen af bortvisningen og om adgangen til at kræve afgørelsen prøvet ved retten. Den bortviste bør udtrykkeligt spørges, om sagen ønskes indbragt for retten ved politiets foranstaltning, og svaret skal noteres på sagen. Indbringelse af bortvisningssagen for retten har ikke opsættende virkning.

Der bør efter udvalgets opfattelse være en frist på 14 dage fra forkyndelsen for den bortviste til at kræve afgørelsen indbragt for retten.

Efterprøvelse ved retten af politimesterens afgørelse bør iværksættes ved, at politimesteren indbringer sagen for retten, når den bortviste anmoder om en sådan prøvelse. Indbringelsen bør med henblik på en hurtig retslig prøvelse ske snarest muligt og senest inden 24 timer.

Retsmøde bør afholdes snarest muligt, og i de tilfælde, hvor anmodning om indbringelse fremsættes straks ved forkyndelsen af en førstegangsafgørelse

om bortvisning, finder udvalget, at retsmøde skal afholdes inden 5 dage. Fristen på 5 dage regnes fra modtagelsen af anmodningen om retsbehandling i forbindelse med forkyndelsen.

Udvalget har af hensyn til at sikre en hurtig sagsbehandling fundet, at der bør skabes hjemmel til at pålægge den bortviste at oplyse adresse og telefonnummer, hvortil besked om tidspunkt for retsmøde kan gives. Oplysningerne bør efter udvalgets opfattelse kun kræves i forbindelse med forkyndelse af afgørelsen om bortvisning.

Når der er givet meddelelse om tidspunktet for retsmødet i almindeligt brev til den oplyste adresse eller telefonisk til den pågældende, bør der herefter ikke kræves yderligere meddelelse herom, herunder navnlig ikke formel forkyndelse.

Sagen behandles ved mundtlig forhandling og i strafferetsplejens former ved den stedlige byret, hvor det fælles hjem ligger.

Den bortviste skal have ret til at være til stede i retsmødet og udtale sig, medmindre retten finder, at dette af særlige grunde må anses for nytteløst eller skadeligt for den pågældende. På disse punkter svarer forslaget til ordningen vedrørende varetægtsfængsling i retsplejelovens § 764, stk. 2. Undtagelsen vil således have et ganske snævert anvendelsesområde.

Den bortvistes udeblivelse bør ikke føre til, at sagen ikke behandles, når den beskikkede advokat møder, og der ikke er oplysning om lovligt forfald.

Strafferetsplejeudvalget har endvidere overvejet behandlingsformen for den retslige prøvelse, og udvalget har fundet, at sager om retslig prøvelse af bortvisning – på samme måde som sager om varetægtsfængsling – bør kunne behandles uden, at der nødvendigvis sker umiddelbar bevisførelse for retten. Hvis den bortviste er til stede, bør denne afhøres i retten, men i øvrigt vil sagen som udgangspunkt kunne behandles på grundlag af skriftligt materiale, herunder navnlig politirapporter om politiets iagttagelser, forklaring til politiet fra forurettede og eventuelle andre vidner og for eksempel lægelige oplysninger. Det må dog tilkomme retten efter et skøn i særlige tilfælde at tillade vidneførelse for retten.

Retten afgørelse træffes ved kendelse. Afgørende er, om de opstillede betingelser for bortvisning i det foreliggende tilfælde er opfyldt eller ej. Der vil således skulle ske en prøvelse af samme intensitet som ved rettens afgørelse om varetægtsfængsling. Retten kan på samme måde prøve en bestemmelse om geografisk afgrænset forbud mod ophold, når bortvisningen findes berettiget. Opretholdes bortvisningen, bør der i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i